

[Statsministeren.]

ling og hr. Hilmar Baunsgaard. Heri nævner de en lang række lovforslag, som vi ikke behøver, siger de, at gøre færdig. Man nævner lovforslag som våbenloven, lov om sterilisation og kastration, borgerlig straffelov, ligningslov og selskabsskattelov, aktieselskabsloven, retsplejeloven, lands- og regionalplanloven — som man har sukket længe efter — straffelov m. m. Jeg kan ikke på forhånd sige, at vi skal stoppe disse og endnu flere lovforslag. Jeg tror, der er en lang række af disse lovforslag, som det er nødvendigt og rigtigt og rimeligt at gennemføre i denne samling, hvis der kan skaffes tilslutning til det i salen — allerhelst på så bredt et grundlag som muligt, men hvis ikke, så på normal parlamentarisk basis. Må jeg dog for en ordens skyld gøre opmærksom på, at vi på et særligt møde med folketingets formand og med gruppeformændene skal drøfte disse problemer. Her må vi naturligvis sagligt vurdere, om det i et eller andet omfang kan være rimeligt at udskyde nogle lovforslag. Jeg kan kun sige, at i første omgang mener jeg, det ser ud, som om mange af disse lovforslag absolut bør gennemføres.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at jeg skulle have peget fingre ad et bestemt parti, og det må være de konservative, hr. Ninn-Hansen tænker på. Jeg har ikke peget fingre ad noget parti. Jeg mener, at alle partier i folketinget er ligeværdige. De har ret til at gå ind i forhandlingerne, og vi har alle sammen pligt til at lytte til, hvad de har at sige. Selvfølgelig, naturligvis. Men hvis man skal tale om at pege fingre, så kunne man vel sige, at hr. Ninn-Hansen i meget stor udstrækning pegede fingre ad et andet parti og ligesom på forhånd udelukkede, at hr. Ninn-Hansen kunne være med i politiske løsnings, som omfattede dette parti.

Jeg tror, vi skal konstatere, som hr. Ninn-Hansen også gjorde det, at der er en række punkter, hvor vi ikke kan enes, men vi skal prøve på det, og kan vi ikke enes, så er det en demokratisk ret at gennemføre forslagene med det flertal, der nu engang kan klares.

Hr. Nyboe Andersen sagde, at jeg havde udtalt, at den mest hensigtsmæssige måde at klare arbejdsmarkedets problemer på, det var konflikten. Jeg vil nu foreslå, at man ser på min udtalelse i dens helhed; gør man det,

så tror jeg ikke, man har lov til at sige så forenklet som hr. Nyboe Andersen her gjorde det, at jeg siger: den mest hensigtsmæssige måde, det er konflikter. Jeg sagde i virkeligheden, at det var den yderste og ikke den bedste løsning, men det var den løsning, man kunne være nødt til at tage i anvendelse, hvis der skal være realiteter i arbejdsmarkedets forhandlinger. Arbejdsmarkedets parter vil næppe tage forhandlingerne helt alvorligt, hvis ikke der er, skal vi sige en frygt, en risiko for, at uenighed kan medføre konflikt. Videre pegede jeg på, at denne frihed og det ansvar, som parterne derved lægger på sig selv, i virkeligheden har været en meget stærk årsag til, at arbejdsmarkedet i Danmark har været meget fredeligt.

Hr. Nyboe Andersen sagde også, at man måtte erkende, at man ikke kan adskille det faglige og det politiske. Den udtalelse vil jeg gerne sige tak til hr. Nyboe Andersen for, for det er noget, som vi i socialdemokratiet altid har været klar over.

Ninn-Hansen: De bemærkninger, som statsministeren fremsatte om lovforslagenes antal og begrænsninger heri, skal jeg ikke kommentere nærmere. Jeg tror også, det er rigtigt, at den forhandling finder sted i et formandsmøde; jeg håber på et resultat i overensstemmelse med de forslag, der er fremsat over for statsministeren, og som statsministeren omtalte.

Jeg kan ikke anerkende sammenligningen imellem mine udtalelser om socialistisk folkeparti og den måde, hvorpå statsministeren omtalte forhandlingerne om besparelserne. Jeg har konstateret, hvad jeg ikke tror SF vil dementere, at der er afgørende politiske forskelle imellem os. De, der har været til stede i udvalgsforhandlingerne om besparelserne, har gang på gang kunnet konstatere det, og sådan er det nu engang. Når vi taler om boligspørgsmålet, så må jeg jo nok sige, at de udtalelser, der er fremsat fra SFs side om parcelhusene, på forhånd synes at udelukke enhver mulighed for samarbejde om den endelige løsning af den sag mellem det konservative folkeparti og SF.

Men i det andet spørgsmål hæftede jeg mig ved, at det var statsministeren — og en statsminister har nu engang en særlig opgave, en særlig stilling i forhold til befolkning-